

En toen.....was er Centrum de Zon

Wij kwamen bij André via-via dat wil zeggen via een kennis van een kennis, die gaf ons het telefoonnummer van André en Anneke.

We zijn bij André terechtgekomen omdat wij een dochter hebben die veel versturende symptomen had. Onder andere ADHD-achtige en op sommige momenten naar Autismen neigende verschijnselen. Op die momenten raakt ze het contact met haar omgeving volledig kwijt.

Onze dochter is te vroeg geboren en naar bleek ook nog eens met een groeiachterstand. Qua ontwikkeling zat ze wel goed. De bosdoener bleek een placenta in twee delen te zijn waarbij de navelstreng aan het kleinste stuk van de placenta verbonden was. Gevolg, te weinig voeding gedurende de zwangerschap. Maar wat bleek is dat het een echt vechtertje was. Nou we weten inmiddels wat dat voor gevolgen heeft gehad. Een vechtertje is het geworden en hoe. Dat is dus ook de reden waarom we bij André terechtkwamen. Huisartsen, specialisten, tandartsen, de kinderprikjes, schooldokters noem maar op er was niks mee te beginnen. Als ze dacht er gaat iets gebeuren dan zette ze haar hakken al in het zand en was er geen land meer mee te bezeilen.

Na jaren van modderen, inclusief homeopathische artsen en natuurgeneeskundig therapeuten hebben we André het probleem voorgelegd. Hij kwam vrij snel met het idee dat er iets niet klopte met haar maag. Achteraf wel juist want ze kan bij het minste geringste haar maag dmv spontaan braken/overgeven, in één klap legen.

Ze wilde eerst niet mee en met smoesjes, truukjes en leugentjes om bestwil wisten we haar mee te lokken. Bij André aangekomen begon het drama weer, ze wilde per sé niet naar binnen. Eén brok weerstand en als een snaar zo strak gespannen. Ook hier weer met heel veel geduld uiteindelijk de brug geslagen en ging ze mee naar binnen.

André zag dat ze erg “strak stond” en sprak wat rustgevendende woordjes maar dat hielp niet dus gaf hij haar een flesje dat moest ze maar even vasthouden en binnen een minuut zag je haar ontspannen en was ze weer het kind zoals we dat normaal kennen als ze lekker in haar vel zit. Het ijs was direkt gebroken en ze had weer aandacht voor haar omgeving. Ze zag de paardenplaten aan de muur en toen kon het niet meer stuk. We zijn een aantal keren geweest hebben een aantal weken met de “rust en kalme” druppels gewerkt, vervolgens bleek er nog wat “onder te zitten” wat o.a. spierpijn veroorzaakte. Ook hier heeft ze druppels voor gehad. Nu, 2 maanden verder, ziet het er nog steeds goed uit. Ze toont nog wel trekjes van haar oude gedrag maar we dringen op zulke momenten weer veel sneller tot haar door en hebben dan weer contact met haar en zij dus met haar omgeving. Ze is ook beter voor rede vatbaar hetgeen aangeeft dat ze in staat is om in voorkomende situaties snel weer met twee beentjes op de grond te komen.

We gaan door bij André en mogen over een paar maanden voor controle komen.
André en Anneke,
Bedankt,
(naam en adres bekend)